

k ceně, co na clech a jiných útratách a dopravném bylo již zapláceno nebo jest platiti. Z tohoto rozdílu ve výpočtu náhrady vysvítá pak zřejmě, že pod výrazem »jinaké útraty« rozuměti dlužno jen útraty, které vzešly přímo z dopravy, a za dopravy zboží a že k útratám těm nenáleží útraty, které vzešly jen ve vzdálenější souvislosti s dopravou zboží jako je tomu v tomto případě, kde jde o pojištění zboží proti zvláštnímu nebezpečí, za které dráha vzhledem na jeho povahu a způsob balení neručí (§ 86 odst. 2 a 4 žel. dopr. ř.).

Čís. 1121.

Byl-li ve vyrovnávacím řízení ustanoven neznámým věřitelům opatrovník, nekončí se jeho působnost skončením vyrovnávacího řízení, nýbrž teprve tehdy, když zájmy neznámých věřitelů nevyžadují již dalšího zastoupení. Po skončení vyrovnávacího řízení spolupůsobí soud opatrovnícký.

(Rozh. ze dne 12. července 1921, R I 606/21.)

Soud první stolice, u něhož bylo vedeno vyrovnávací řízení, poukázal po jeho ukončení dlužníka, by do 14 dnů vykázal, že příslušná kvota dle potvrzeného vyrovnání byla vyplacena neznámým věřitelům, zastoupeným opatrovníkem, a, pak-li se tak dosud nestalo, by v téže lhůtě dosud nezapravené kvoty neznámých opatrovanců k soudu složil. Rekurzí soud usnesení potvrdil. Důvody: Usnesením vyrovnávacího soudu ze dne 17. března 1920 a ze dne 22. dubna 1920 ustanoven byl věřitelům v těchto usneseních uvedeným, pro vyrovnací řízení Leopolda R-a za opatrovníka Ignác F. s tím, že mu náleží ony věřitele tak dlouho zastupovati, až se tito věřitelé, pokud se týče pozůstalosti až se jejich přihlášený dědic, nebo pozůstalostním soudem ustanovený zástupce sám přihlásí nebo zemskému soudu jiného zástupce oznámí, neb až jejich zájmy dalšího zastupování vyžadovají nebudou. Poslednější případ ještě nenastal, neboť přes to, že vyrovnací řízení dle usnesení vyrovnávacího soudu ze dne 7. ledna 1921. bylo prohlášeno za ukončené, vyžadují toho zájmy dotyčných věřitelů, pro účastenství jejich na vyrovnání, dle usnesení vyrovnávacího soudu ze dne 22. dubna 1920 schváleném a sice v příčině částky 22 proc. připadající na vyrovnání jejich pohledávek, aby ustanoveným opatrovníkem zastupováni byli. Tento opatrovník dosud také úřadu svého sprostěn nebyl a trvá proto opatrovnictví řečené dále a to až do doby, kdy bude jisto, že věřitelé, opatrovníkem zastupovaní, uspokojeni byli dlužníkem tak, jak se k tomu dle narovnání, při roku dne 6. dubna 1920 uzavřeném zavázal, pokud se týče po zákonu jest povinen. V této věci soud první stolice nejedná již jako soud vyrovnávací, neboť řízení vyrovnací jest skončeno, nýbrž jako soud, opatrovníka ustanovivší tedy jako soud opatrovnícký a nepřicházejí tu více v úvahu ustanovení řádu vyrovnacího, nýbrž předpisy o řízení ve věcech nesporných. Důsledkem toho jest pak soud první stolice jako soud opatrovnícký povinen starati se o dotyčné opatrovance, jakožto osoby pod zvláštní ochranou zákona stojící, a vydal tudíž napadené usnesení v mezích oprávnění, jen u dle § 2 odstavec první čís. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák.

příslušejícího. Oproti vývodům stížnosti, pokud z nich by souditi se dalo, že stěžovatel zaplatil pohledávky opatrovanců, o něž jde, před zahájením vyrovnacího řízení, poukázati dlužno k tomu, že stěžovatel veškeré věřitele, v napadeném usnesení uvedené, ve svém seznamu dluhu, připsaném k návrhu na zahájení vyrovnacího řízení, uvedl, což by zajištěn nebyl učinil, kdyby byli bývali zaplacení. Byli-li však skutečně zaplacení, pak může stěžovatel prostě tuto skutečnost zemskému soudu vykáhati a vyhoví tím napadenému usnesení, které v první řadě žádá výkaz o zaplacení kvoty na pohledávky, o něž jde a teprve v druhé řadě složení kvoty oné k soudu, když zaplacená nebyla.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Pravdu má stěžovatel, že usnesením ze dne 7. ledna 1921 vyrovnací řízení prohlášeno skončeným. Tímto skončením řízení, nastávším po předchozím potvrzení vyrovnání, přestala ovšem také funkce orgánu vyrovnávacího řízení. Avšak opatrovník, zřízený usnesením ze dne 27. března 1920 pro věřitele, kteří sami se zastupovati nemohli, k hájení jejich práv v tomto řízení a k přijetí vyrovnávacího ediktu, jakož i dalších v tomto řízení budoucně vydaných usnesení, úřadu svého zbaven nebyl a zbaven býti nemohl. Vždyť mu výslovně bylo nařízeno, že smí věřitele ty tak dlouho zastupovati až toho více zájmy jejich vyžadovati nebudou. Zájmy neznámých věřitelů hájeny býti musí až dosud, poněvadž právě ve smyslu § 46 cit. zák. a ve shodě s ním v pamětníku k němu vydaném (str. 168) se praví, že jest zastaveno věřitelům, aby sami na dlužníku přiměřenou jistotu požadovali a další provedli. Neznámí věřitelé to ovšem učiniti nemohou, ale proto právě jim byl zřízen opatrovník, aby zájmy jejich hájil a to za úředního spolupůsobení opatrovníckého soudu, jak to všeobecně nařizuje § 2 cit. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. Ve směru tom se poukazuje na správné zákonu a stavu věci odpovídající odůvodnění napadeného usnesení. Nelze popírati tvrzení stěžovatelovo, že účastenství některého z věřitelů ve vyrovnacím řízení a přiznání jemu hlasovacího práva není ještě dokladem toho, že mu pohledávka, jím hlášená také skutečně přísluší. To ovšem jest pravda, avšak seznam věřitelů předložil dlužník (§ 2 vyrovn. ř.). Správnost jeho zaručil dlužník a přísahu manifestační ve smyslu § 2 odstavec třetí a § 38 zák. při vyrovnacím roku dne 6. dubna 1920 vykonal dlužník. Nemůže tedy dlužník nyní tvrditi, že ohlásil dluh neexistující. Vždyť tím by proti sobě a proti uzavřenému vyrovnání mohl zavdati příčinu k postupu mimo jiné i podle § 58 vyrovn. ř. Pakliže dlužník zaplatil některou z pohledávek nezvěstných věřitelů rozdělí, může se tím vykáhati a pak opatrovnícký soud, nastoupivší nyní místo soudu vyrovnávacího, věc vyšetří a na složení k soudu, které právě nařízeno býti nemohlo než zemským soudem v působnosti jeho opatrovnícké, naléhati nebude.

Čís. 1122.

Zákon o společnostech s r. o. ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák.

Rejstříkový soud zkoumá sám od sebe, zda jsou zde zákonné podmínky navrhovaného zápisu. Nepřípustno zapsati usnesení valné hro-